

Fremtid i stedet for globalisering!

Frie mennesker i stedet for frie markeder!

Fremtid i stedet for globalisering!

Vi skriver året 2006 og problemene i vårt Tyskland, vårt Europa og vårt verdener større enn noensinne. Et spiral av avhengigheter, utbytting, nød, vold, fattigdom, nasjonsforfall og kriger dreier seg umiskjennelig nesten over hele jordkloden og folkene. På begge sider av ekvatoren ser man mennesker, forvandlet til hensynsløse rovdyr, som synes er blitt fanget i det djevelske spiralet. Er det på den ene enden av verden mennesker som synes det er likegyldig at hele dyrearter forsvinner eller vidunder som regnskogen blir med øks og sag omgjørt til en nasjonalpark. Så er det på den andre enden mennesker som angriper folk og deres livsområder med grusomme våpen for å bombe veien der til et rentabelt makt- og pengedemokrati i interessen for hensynsløse politikere og næringslivstopper. Videre finnes det steder i vårt verden der det er mennesker som selger rett og eiendom av sine borgere til menneskehetsfremmede finanssjonglere. Eller så er det mennesker som ser på grenser og naturlig grodde nasjoner som et torn i øye og gjorde det til sin hovedoppgave å myke disse opp for å bygge en såkalt "One world".

Men det finnes også mennesker som ikke finner seg i disse av menneskehånd kunstige skapte og ansvarligjorde problemer og kommer med praktikable ideer for å skape en rettferdig fremtid for folkene de tilhører.

Slike mennesker finnes, slik de foreløpig grov omtalte problemene likeså på hele kloden, på hvert kontinent, i hvert land og i enhver by. Deres nasjonale og sosiale ideer er i samsvar med de utallige motstandere og på lik linie handelnde statsmenn, fordi ideen er orientert på folk og fellesskapsinteresser. De er ikke bare forent i sin kritikk mot de ideologiske søsken kapitalisme og liberalisme og dems høyeste trinn globaliseringen, men også i erkjennelsen at disse ideologier og deres fortredere er alt ond i verden. Mot dem gjelder motstanden!

Selv om de herskende politikere og storpengefortredere gjerne vil fortelle menneskene det motsatte, så kjenner kapitalisme og globalisering kun massevis av tapere og bare noen få vinnere. Taperne er da hele folkegrupper og vinnerne er spekulanter, konsernledere, bankmenn og koruperte politikere.

Kapitalisme- folkenes fiende

Vi har erkjent at den nomadiske kjøpmannsånden ikke anerkjenner grensene i sin profitavhengighet og derfor er det ingen folk på denne kloden sikkert for den skjebnesvangre formasjonen. Det er ikke rart at ordet "kapitalisme" setter seg sammen av det latinske ord "capita" for "hoder" og "pekunia" for "kveg", kvegets antall hoder altså. Ordbruken om "flytende kapital" beskriver også den nomadiske ånden, som manifesterer seg i bankene, børsene og spekulasjonsfond.

Bebredelsen om verdensherredømme er ikke en ondartet insinuasjon, men tilsvarer kapitalismens indre logikk. Under presset til å utnytte ufattelig store kapitalmengder, som tørster etter billiondoble profitter, stiller seg den konsentrerte finanskapitalen opp til den siste striden for en reisning av et globalt verdensmarked mot alle nasjonale folkeøkonomier og folkefelleskaper. Under navnet av globalisering og liberalisering har den internasjonale verdenskapitalen startet med å knuse alle nasjonale strukturer. Med hjelp av den moderne teknologien bryter de alle grenser og forvandler lukkede felleskap om til åpne. Verden med de tusen folk skal gjøres om til "apenes planet", på den befolkningen "fastfood"tyggende stirrer pauseløs på TV. Der de vaksineres med meningslederens og mediagjeterens propagandaløgn over farene fra nasjonalisme og rasisme. Den kapitalistiske nasjonen er en motsigelse i seg selv. Den bedriver sin selvoppløsning i det globaliserte kapitalistiske verdensmarkedet. Den kapitalistiske nasjonen gir avkall på verneplikten overfor folket og leverer det ut til den internasjonale kapitalen. Ubremset frihandel og ubegrensede innvandringsflommer av utenlandske lønndumpere ødelegger nasjonen som sosialt vernerom for folket. Den kapitalistiske nasjonen forkommer til et investisjonssted for kapitalen og en karavanisering av en ny folkevandring. De kapitalistiske nasjonene slakter hverandre i en ruinerende konkurranse om å tiltrekke utenlandske investorer gjennom demontering av sine sosiale, økonomiske og økologiske vernemekanismer. Den kapitalistiske nasjonen ødelegger sin egen nasjonalkultur med amerikanisering ("american way of live") og fornædret sitt eget folk til "humankapital". Den komersialiserer fedrelandet til salgsvare på den internasjonale basaren for jordspekulasjoner. Den forvandler hjemmemarken til en søppelfylling i en miljøfiendtlig profitøkonomi og erstatter verdier og tradisjoner med en kulturløs materialisme. Intet annet er det vi observerer i Tyskland og mange andre stater i verden.

Globalisering- kapitalistisk sluttstadium

Allminnelig dreier det seg med globaliseringen om en planetarisk omgripping av den kapitalistiske økonomimåten under ledelsen av den store pengebingen. Den har, om enn i sin vesen nomadisk og stedsløs, sin politisk- militærisk avskjermet sentral ved østkysten i USA. Selv om kapitalismen ikke var bedre før, så var han dog knyttet til de etnisk-kulturelle, politiske og sosiale betingelser i de rådende land, men har løst seg fra disse i sin komparasjon til globalismen. Den fri svevende globalkapitalen utelukker statlig styringsmakt, frirøver statene for sin beslutnings- og handlingsautonomi og fører til kapitalistiske regjeringsformer uten folkevalgte regjeringer. Med dette angrepet mot terretorial-, suverenitets- og legalitetsprinsippet i nasjonalstatene ødelegger globaliseringen de eneste tenkelige geopolitiske områder til folkeherredømme til fordel for anonyme, supernasjonale maktstrukturer. Det handler dermed om et politisk avmyndighets- og økonomisk utbytteprogram mot folkene. I Tyskland er suksessen med denne programatikken erkjennbar. Immens politikerne stiller seg maktesløse og i beste fall bare retorisk kritiserer kapitalens makt lager de veien for en kapitalistisk renovasjons- og utbytteogikk. Derved viser det seg igjen glassklart at de etablerte politikerne i Tyskland er ikke noe annet enn lakaier for kapitalen og veivisere til Tysklands nedergang. Den globale vare- og kapitalmobiliteten, p.g.a. manglende tollbom og kapitaltraffikk kontroll, driver høykostlandene inn i en ruinerende fortrennings- og ødellegelseskonkurranse mot lavkostlandene. Frihandelen fører til utlikningen av livsforholdene på det laveste sosiale og økologiske nivået, i det nasjonale markeder og sosialsystemer bryter sammen. Globaliseringen har ført til en avkobling av finansbevegelser fra varehandel og produksjon. I den nye verdensfinans("u")orden jages det på casinomåte etter de største renditter uten at kapitalinnsatsen virker til i investisjoner eller sysselsetninger. Vare- og kapitalflyttingen har ført til en erosjon av det statlige regulerings- og kontrollmonopolet. Globalkapitalen utpresser for seg de beste sysselsetningsbetingelser av statene. Globalisering og internasjonalt økonomisk kriminalitet er derfor ett. Hva er det ellers når henholdsvis tyske arbeidere trusles med å flytte arbeidsplasser til lavkostland for å fremme ubetalt overtid, senkelse av lønnsnivå eller avkall på utentariflige tilleggelses? Livskostnadene stiger også som en følge av kapitaliseringen og globaliseringen i landet og millioner av tyskere drives i arbeidsledighet, eksistensnød, fattigdom og samfunnsisolering. Den ubundete kapitalen tar ikke hensyn til jord, mennesker og standarter. Denne kjensgjerningen skjuler i seg selv ikke, at et fremskritt i denne utviklingen, er bare til fordel for hensynsløse forretningsmakere og at det er kun almisser igjen for folkene som lider og oppløser seg under denne utviklingen. De få globaliseringsvinnere som f.eks. arbeiderne i eksportbransjen eller de menneskene fra lavkostland som selger seg i høykostland veier ikke opp for ulempene millioner av

menneskene og ferdigbygde strukturer er utsatt for, selv om de arbeiderne fra lavkostland får nyte velferd i hjemmelandet. '

Problemer, hvor man ser!

Beskjeftigelsespolitikken internasjonaliserer seg mere og mere. Man må ikke friste lenger med høye lønninger for å få innfødt arbeidskraft, de få man kjøpt inn til dumpingpris på det internasjonale markedet over hele kloden. Fordi fastansettelser er blitt drastisk redusert (i USA er kun 14% av alle ansettelser faste ansettelser) reduseres også på dette område lønningskvoten. Med flere lavlønnjobber forsøker US- amerikanerne og engelskmennene å overleve som moderne daglønnere. I de siste 25 år har den reelle minstelønnen i USA redusert seg med 40% (E. Schlosser i boken "FastFood- samfunnet" Riemann forlaget 2001). I motsetning til dette klarer utenlandske arbeidere, p.g.a. det lave prisnivået i sine hjemmeland, å støtte sine familier. Slik utvikling observeres også i Tyskland. Den offisielle arbeidsledighetsstatistikken serverer oss bare halvsannheter. Der regnes det ikke med, den skjulte arbeidsledigheten, tiltak av arbeidsagenturer, hundretusenvis av deltidsjobber og pensjonister under 60år. I det man her til lands gjerne fremstår som verdensmester i eksport og år for år med små prosentpoeng påstår at det er oppsving i økonomien, er realiteten en helt annen. Har det vært i 2000 hele 39.1 millioner fulltidsjobber, så var det i 2005 kun 38,8 millioner igjen. Såkalte prekære ansettelsesforhold, altså ikke sosialpliktige jobber har for tiden høykonjunktur. Dalfarten for sosialkassene fortsetter bare videre. Mens folkevalgte ikke klarer å vedta nye lover og prøver seg på hulltetting, la de storpengerfortredere gjøre hva de vil. Ja det fremmes til og med vidergående liberaliseringstiltak og ulenket import av fremmede varer, mennesker og foretak.

Den nasjonale selvforsørgelse av folkene blir ødelagt til fordel for eksportavhengighet og gjeld. Her finner vi de mest prekære situasjoner i Tyskland. Idet man, som allerede nevnt, stolt presenterer gullmedallien for verdensmester i eksport ignorerer man fullstendig nedoverutviklingen av den innenrikske infrastrukturen og den tradisjonelle økonomien som håndverks- og byggebransjen. Nesten overalt der man stolt presenterer nye sysselsetninger tjener disse ikke innenriksøkonomien, men heller foretak som er avhengige av verdensmarkedet.

Den tyske etterkrigsdemokratiet taper sitt ansikt som velferd- og økonomividunderland p.g.a. økningen av arbeidsledigheten, dumping av alle tariff- og sosialsystemer gjennom utenlandske lavlønnarbeidere og asylmottakere, flytting av tyske foretak til lavkostland, ødeleggelse av innenriksøkonomien gjennom import, kjempeforgjeldning av stats- og

privatbudsjetter, forkastning av folkseide stats- og kommunebedrifter til utenlandske spekulatører, ufattelig høye rentebetalinger til høyfinansens dumping på alle sosiale plan, overdreven skattebelastning, forslumelse og forfall av hele bydeler, kriminalitetsekspløsjon, tyske soldater brukes til kanonføde i fremmede konflikter og ufattelige tributytelser til internasjonale organisasjoner.

Fra massesamfunn til folkesamfunn

Den liberale ustatens siste funksjon er den av en gjeldsforvalter, som som en slags skatteinndrivelsesmaskineri må betjene høyfinansens gjeldsfordringer. Det er ikke tilfeldig at i et partidemokrati forgjeldning og skattebelastning har nådd et ufattelig omfang. Det er ikke et folkedemokrati, det er et finansdemokrati.

Det formløse, forflytende og fluktuerende massesamfunnet med sitt generasjons- og klassehatet, individualismen og egoismen, de etniske, konfessionelle og sosiale konfliktpotensialene må erstattes med et rotfestet, homogen og jordfestet folkesamfunn. Kun det gir den enkelte fast hold i folk og hjemmeland. Det samler folkets kraft for oppbyggingen av en nasjonal kultur. Det forvandler, de komersialiserte og til vare forfalne, dusinmenneskene til mennesker full av stolt og verdighet, som ikke vil være herrer over andre, men herrer over sin egen folkelig skjebne. I massesamfunnet, som er konstituert av nomade-, slave-, mobilitets-, utbyttings- og dekadensesamfunn, er alt dette umulig. Den som ikke erkjenner realiteten i dette selv, må leve med bebreidelsen om at han har mistet vettet. Det mobile massesamfunnet er en fluktuerende menneskemengde uten konsistens, stabilitet og varighet. Det er kjennetegnet med usikkerhet og stadig skiftende livsforhold. Mobiliteten ødelegger alle familie-, slekte- og folkefelleskap. I slutten av denne prosessen er det kun atomiserte enkelte, som ikke lenger er deler i en organisk helhet, men bare fremstiller deler i en diffus masse. Individualiseringen er sammenlikbar med en høvelmaskin, som høvler treverk til sponer, som deretter presses under høy trykk til sponplater. I motsetning til treverket er sponplater av mindre kvalitet og løser seg opp når de blir utsatt for regn og vær. Dette bildet av treverk og sponplate la seg også overføre på folkesamfunn og massesamfunn.

Det massesamfunnelige konfliktpotensialet forsterker seg enormt gjennom etnisk mobilitet (migrasjon). Det økonomiske mothverandre av klasser og lag blir forsterket gjennom etniske motsetninger mellom innfødte og fremmede. Tilflyttede minoriteter importerer sine egne konflikter og problemer til vertslandet og lever dem usjenert videre ut. For å få seg en plass i det nye samfunnet griper innvandrerne til

fortrengningskonkuransens våpen. De invaderer ikke vertslandet med stridsvogn, men med barnevogn. Innvandrerne forvandler seg fra asylsøkere og hjelpetrengende til sivilokkupanter. Idet de krever samme rettigheter strider de mot innvånerens husrett og angriper med i menneskerettighetsformer kledde aggresjon. Der innvandrerne ikke klarer med å når opp de yrkesmessige utfordringene i et moderne industrisamfunn erobrer de seg andelen på sosialproduktet med kriminelle metoder. Store antall innvandrere virker som parasitter, plagsomme og ytnyttende, i en organisme. Som barnerike arbeidsledige er de en belastning for sosialforsikringssystemene. Som lønnsdumpere ødelegger de innvånerens sosiale standart i kapitalens interesse.

Massesamfunnet gir de iskalde foretningssjefene ufattelige markedssjanser til utbytting av sosiale og kulturelle sykdomstilstander. Selv den sosiale, åndelige og kroppslige nøden fra menneskene er blitt til en hensynsløs forretning for humanitetsforhandlere, medlidenhetskonserner og sjelekjøpmenn. De bruker donasjonsmarkedet som beitemark for å stable almissene på fastpengekontoer med store renter og dermed gjøder de et overdimensionert forvaltningsbyråkrati.

Massesamfunnet blir gjerne og ofte smykket med biordet tjenesteytingssamfunn av sine trådtrekkere. I sannheten handler det seg om et ond kundeutbyttingsmaskineri i det griske tjenesteytere sjikanerer kundene med produkter av dårlig kvalitet og ukvalifisert personell. Kundene blir ikke lengre behandlet som konge, men heller som den siste driten.

Forutsetningen for gjenkultivering av mennesket gjennom avkomersialisering er en nasjonalisering av massene. Det skjer ved hjelp av en omfattende gjenopplevelse av jordnære sosialstrukturer ("tilbake til røttene", "tilbake til jorden"). Kampen mot den hjemløse nomadedømmen (migranter), som har utbredt seg i det liberale samfunnet, føres mest virkningsfull gjennom lovtiltak for å fremme bosettelse. Det skaffer over lang sikt en atmosfære i den nomadene ikke trives og dermed, i.h.t. sitt vesen, søker seg langt vekk.

Det eneste virkningsfulle sosialistiske våpen mot den internasjonale kapitalen er det grensestende, folk- og hjemrelaterte jordnære motprinsipp av nasjonalismen.

Mot denne kapitalistiske nedverdiggjørelse av menneskene kjemper nasjonalismen med den sosiale ordningsideen til folkesamfunnet. Den skal gi menneskene tilbake, av kapitalismen ødelagte, rotfestede koblinger til familie, folk og hjemmeland. Av en individualisert stykke menneskevarer, i en massesamfunn behersket av hensynsløs konkurranse om markedssjanser, skal det bli igjen et kulturmenneske. Det vil oppleve i sitt folkelige lag sosial sikkerhet og yte meningsfull arbeid for helheten.

Fra stedet Tyskland til en selvbevisst og suverene nasjon

Nasjonen er et sosialt tilfluktsrom. Bare den kan, gjennom avskjoldning mot utenlandsk lavpriskonkurranse, bevare høye sosialstandarter innenriks og regulere den folkeøkonomiske balansen mellom priser og lønninger uavhengig fra det internasjonale prisnivå. Faller denne nasjonale prismetanismen bort, så kan den internasjonale flytende kapitalen utspille de ulike utviklede folkeøkonomier mot hverandre, ved å utnytte det ulike lønn- og prisnivået mellom statene. Slik hensynsløs utplyndring av folkene oppstår av den flytende kapitalens lønn- og prisdumping. Med trussel om arbeidsplassflytting, investisjonsstreik og innførsel av lønnsdumpere kan den sette fagforeninger under trykk og oppheve tariffen.

Kun nasjonen kan sette en stopper for kapitalen. Nasjonen er i dag den eneste mulige motstandsrom mot den kapitalistiske globaliseringen. I den forstand er nasjonen en sosialistisk festning. Kun den sikrer rommet for den nasjonale solidariteten og motstanden mot den kosmopolitiske markedsimperialismen fra de internasjonale verdenskonsernene, som oppløser nasjonene på verdensmarkedet og fornedrer folkene til kvegliknende forbruksmateriale, til en menneskeflokk med varekarakter ("humankapital").

Livsområdet til et folk er samtidig folkets næringsrom. Bare et folk er sikret mot kriser i verdensøkonomien og utenpolitisk utpressing, som nærer seg stort sett fra sitt eget område. Det fåes til med oppbygning av en nasjonal landbruksordning med statlige pris- og salgsgarantier for bondene og begrensning av landbruksvareimport på det nødvendige. Fordi jorden til et folk ikke kan bli større må, ved siden av økonomisk landbruk, landbruken være økologisk. Håpet på en påstått internasjonal solidaritet fra en eller annen verdensfagforening er en verdensborgerlig vrangforstilling, som ikke er gjennomførbar p.g.a. forskjellige betingelser og mentaliteter i de ulike folkeslag. Ingen kan klare å temme den internasjonale bank- og børsemafiaen på sin ureggen terreng på verdensbasis. Venstresiden gjør til latter den ønskede integrasjonen av folksosialisme med den verdiskapende kapitalen i en folkeøkonomi med en samtidig betingelsesløs bekjempning av den internasjonale finanskapitalen. Men den selv tror faktisk at den kan måle seg på internasjonalt plan med den bank- og børsemafiaen, en plan der pengenes makt bestemmer kampens regler. Da dette ikke fungerer beskjefter man tilhengerne med internasjonale solidaritetskaravaner og margfulle ordtak. Den venstre politkarnevalen av terningkastede og sammentrillede globaliseringsmotstandere lar seg sammentrekke i en setning, venstreglobalt mumleskans i stedet for nasjonalt frihetskamp. Selv den mest internasjonale sosialist må en gang erkjenne at kapitalismen ikke dør

av internasjonalismen. Internasjonalismen er kapitalismens livsnæring. Nasjonalisme definerer seg gjennom den politiske viljen fra bosatte avstammingsamfunn (folk) til en politisk selvorganisering av sitt livsområde (hjemmelandet) i en felles nasjonalstat (nasjon) med målet for selvbestemmelse innen- og utenriks, økonomisk selvforsørgelse, militært selvforsvar og kulturelt selvrealisering på eget måte og egen vis (identitet).

Nasjonaløkonomisk politikk fremmer utbyggingen av regionale økonomistrukturer. De sikrer arbeid og brød til de på stedet boende mennesker. Alle statlige myndigheter og private foretak, inkludert bankene, må underkaste seg behovet av den sysselsatte økonomien. Det betyr også en vesentlig støtte av den arbeidsintensive middelstanden og bondelaget. Eksportøkonomien reduseres til en meningsfull utveksling av varer og tjenester med folkeøkonomier i andre land. Den profitorienterte eksportøkonomien belaster den nasjonale økonomien dobbelt. Verdiskapningen skjer ofte i utlandet og dermed taper man lønns- og skatteinntak i sitt eget land. Den med eksporten tett sammenhengende importen skader hjemmeøkonomien, fordi mange importvarer kan produseres selv. Lave priser i utlandet må kompenseres med høyere priser innenriks. Mange unyttige importvarer føres inn, når man eksporterer overmessig. Tyskland eksporterte i 2005 varer for sirka 1 billion Dollar og importerte varer for sirke 800 milliarder Dollar. Det angivelige overskuddet av sirke 200 milliarder Dollar er i grunnen ikke en fortjeneste, fordi store deler av eksporten fra tyske selskaper lages i utlandet. Det som er igjen er en, av eksportøkonomien, mot Tyskland påført skade på 1 billion Dollar. Pengene burde i grunnen gjeninvesteres i de landene hvor de er opptjent og da i meningen av en folkeøkonomisk balanse. Som i begynnelsen nevnt, finnes det mange mennesker som suksessfullt la seg lure av de styrte mediaene og den etablerte politmafiaen. Da blir dem fortalt at den kapitalistiske utviklingen er naturlig og ustoppelig og at politikken og menneskene må tilpasse seg. Det er en av de avskueligste løgn fra interesserte kretser, som desverre førte til resignasjon og tilpasning hos de fleste. Men det finnes flere og flere mennesker som våkner av sin dype søvn og erkjenner at det finnes alternativer til det bestående systemet.

Også utviklingen i verden snakker forandringens språk.

Under gjennomføringen av USA's angrepskriger er det bare noen få allierte av tvilsom karakter igjen USA kan støtte seg på. Imperialistene står nå snart for seg selv. Også i Europa er det flere tegn på å løse seg fra US- klypen ved hjelp av egne kontinentale sikkerhetssystemer. Den såkalte Fredsaksen mellom Frankrike, Tyskland og Russland etter den angloamerikanske angrep på Irak i 2003 har vært en smertelig nederlag

for US- imperialism. USA`s forsøk å sikre seg ikke bare oljekildene i midtøsten, men også i Kaukasia, viser tydelig frem at det ikke handler seg om et tilgrepsmonopol, men nærmere bestemt om et tildelingsmonopol USA skaper overfor alle andre stater på kloden og dermed oljeavhengighet i fremtiden av Washington. P.g.a. den allminnelige sløsing i USA og ut av det resulterende tømning av USA`s oljereserve, er USA nødt til å føre krig i Arabia, Afrika, Sentralasia og Søramerika. Russland, Kina, Japan og Europa er i oljekampen de største konkurrentene for USA. I denne rekkefølgen dannes det fundamentet av en antiamerikansk euroasiatisk akse. I velfølelse etter sin verdenstriumf over feudalisme, fasisme og komunisme har verdenskapitalen mistet alle hemninger og praktiserer med hjelp av hangarskipet USA en hensynsløs imperialistisk utbyttings- og voldpolitikk på verdensbasis. Derved gjør den vestlige imperialismen i sin forblindelse de allerstørste feil og forbrytelser. I sin stormannsgalskap graver han sin egen grav.

USA vil ikke klare å opprettholde denne imperialistiske aggresjonspolitikken på lang sikt. Allerede i dag er US-imperiet syk, ikke bare p.g.a. motsigelsene i gudens eget land, men også p.g.a. overgjeldning, overtrekkelser og overfordringer. Overfordringen gjelder spesifisert US- borgere, som ikke tåler omfattende landkriger med høye blodtap. USA er et imperium, men US- befolkningen er ikke et imperielt folk som tåler store offerer. Dessuten stiller nordamerikanerne seg spørsmålet, hvorfor de egentlig skal trekke kastanjene fra ilden for en landfremmed finansoligarki. En euroasiatisk blokk av folkene kunne ikke bare fremstille et element for et antiimperialistisk forsvar, men også et element for en ny rom- og folkeorientert verdensorden. Denne nye verdensordning av folkene skal erstatte bankenes verdensherredømme. I det verdensherredømmet strever til en monopolisering av alle verdens rikdommer i hendene av en internasjonalt plutokrati, vil den nye verdensordning en sunn økonomisk utveksling mellom alle folkene, som er oppdelt i sine naturlige områder og biologiske sammenheng. Slik den sosialistiske nasjonalismen innenriks strever til et folkesamfunn, slik strever den utenriks til et fellesskap mellom folkene. Den nasjonale frihetskampen retter seg mot all innblanding i indre økonomiske og politiske forhold av internasjonale finansorganisasjoner (verdensbank, Den internasjonale valutafonden, World Trade Organization o.s.v.) og overstatlige byråkratier (EU, EØS o.s.v.).

Den " en verden til kapitalen" må erstattes med "verden til de tusen folkene". "Gullets forbannelse" må overvinnes til fordel av "jordens velsignelse".

Nasjonenes slagord "Fremtid i stedet for globalisering!"

Kampanjen til nasjonale og sosiale innstilte mennesker står under slagordet "Fremtid i stedet for globalisering!" og skyldes bevisstheten at i en globalisert verden ikke finnes fremtid for folkene og ingen rettferdig fremtid til menneskene.

Mange mennesker, spesielt i Tyskland, resignerer og beskriver den antatte uomstøtelse av dagens realiteter med slagordet "pengene styrer verden".

Men på verdensbasis finnes det flere og flere mennesker som motsetter seg utbyttingen og umyndiggjørelse. Globaliseringen er derfor en prosess som fører på den ene siden naturligvis til denasjonalisering, men på den andre også vekker instinkter i menneskene som fører til renasjonalisering. Overalt i verden motsetter seg sterke nasjonale, sosiale og identitære fornyelsesbevegelser globalkapitalens diktatur. Observerer man bare den tallrike motstanden mot møtene fra de ledende industrinasjoner, så kan man erkjenne lyset i tunnelens slutt.

Dette er ikke uoppnåelige idealer, disse menneskene følger etter. I historien og i dag er det bevist at det er mulig å rive seg løs fra avhengigheten til kapitalen uten å isolere seg fullstendig. Detter er mulig også uten Dollar, frihandel, børsen eller EU hhv. EØS. Vi må sikre sikkerheten til vårt folk og overlevelsen av vårt land. Vi skal sammen ta fatt i!

Norsk tekst for © 2006 - antikap.de

©Wolzow 2007